

عنوان مقاله:

بررسی منطقه گرایي در آسیای جنوب شرقی از منظر نظریه سیستم تابعه

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی علوم سیاسی، روابط بین الملل و تحول (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

رضا ستوده - دانشجوی کارشناسی ارشد روابط بین الملل دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

منطقه گرایي به عنوان تجلی و نمود همکاری بین المللی پس از جنگ جهانی دوم در اروپا آغاز شد. اما این فرایند به تدریج در حوزه ای جغرافیایی دیگر مانند آمریکای لاتین و آسیای جنوب شرقی گسترش یافت. بنابراین یکی از ویژگی های روابط بین الملل پس از جنگ جهانی دوم، رشد و توسعه همکاری و همگرایی منطقه ای در چهارچوب منطقه ای شدن بوده است. فرایند منطقه ای شدن پس از پایان جنگ سرد و فروپاشی شوروی تقویت و تشدید شد. به نحوی که منطقه ای شدن و منطقه گرایي که زمانی در قالب همگرایی اروپایی تعریف می شد امروز در ساختارها و سازمان هایی متعددی تبلور یافته است که نمونه بارز آن میتوان به آ.سه.آ اشاره کرد. در سالیان اخیر جنوب شرق آسیا از جمله مناطقی می باشد که به خوبی منطقه گرایي را به عنوان یک روند به خود دیده است. هدف از این نوشتار بررسی منطقه گرایي در جنوب شرق آسیا با بهره گیری از مدل نظری سیستم تابعه می باشد. برای رسیدن به این هدف، سوال اصلی پژوهش چنین می باشد که با در نظر گرفتن مدل سیستم تابعه فرایند منطقه گرایي در جنوب شرق آسیا به چه صورت می باشد؟ در همین راستا برای گردآوری داده ها مورد نیاز از هر دو روش کیفی و کمی بهره خواهیم برد. یافته های این پژوهش چنین نشان می دهد که جنوب شرق آسیا با توجه به همگرایی و همسویی موجود میان اعضا، مداخله قدرتهای فرامنطقه ای و با بررسی ویژگی ژئوپلیتیکی این منطقه از میزان درجه بالایی از منطقه گرایي سود می برد و همچنین از جمله مناطقی محسوب می شود که از میزان ارتباط بالا با نظام بین الملل و تاثیر پذیری کمتری از این نظام برخوردار است.

کلمات کلیدی:

نظریه سیستم تابعه، منطقه گرایي نوین، جنوب شرق آسیا، همگرایی، آ.سه.آ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1257000>

